

Axmağın ölümünə qaçması

Bir səhər axmağın biri Süleyman Peyğəmbərin qapısını kəsdirdi.

Süleyman peyğəmbər soruşdu:

- Nə istəyirsən, ey Allahın bəndəsi?

Axmaq dedi:

- Bu gecə Əzrayıl başımın üstünü kəsdirmişdi, düz gözümün içinə baxırdı!

- De görüm, məndən nə umursan?

- Ey böyük padşah, küləyə əmr et məni götürüb Hindistana aparsın ki, Əzrayılın gözündən yayına bilim!

Süleyman padşahın əmriylə külək axmağı qanadına alıb bir göz qırpımında Hindistana atdı.

Bir müddət sonra Süleyman Peyğəmbər bir yerdə Əzrayıla rast gəlib soruşdu:

- Ey Allahın buyruqçusu, o bədbəxti evindən-eşiyindən ayıraraq qərrib çöllərə salmaq üçün mü gözünün içinə baxmışdın?

Ölüm mələyi dedi:

- Allah mənə o axmağın ruhunu Hindistan çöllərindən götürüb cəhənnəmə atmağı buyurmuşdu. Mən də günahkarın burada olduğunu görüb mat qalmışdım. Ancaq o, bir göz qırpımında oralara uçdu, mən də Allahın əmrini yerinə yetirdim.

Kaş, biz də hara qaçdığımızı, kimin qaçdığımızı düşünək. Özümüzün qaçmağa gücümüz çatmaz. Allahın mürdünə qaçmaq ehtimalı isə bundan da azdır.

Yeyin kimdi, yeyilən kim...

Quş bir soxulcan tapıb dimdiyinə vurdu. Pişiklə sakitcə quşu pusurdu. Və quş bu fani dünyada yedi də, yeyildi də...

Sən demə, dünyada yeyənlə yeyilənin elə bir fərqi yoxmuş.

Əmirin atı

Birisi əmirdən at istədi:

- Ya əmir, evim çox uzaqdadır, nə olar, bir at ver, minib gedim.

Əmir dedi:

- At istəyirsən? Odur bax, o çal atı min, get.

At istəyən yalvardı:

- Hansını verirsən ver, ancaq bu at olmasın, ya əmir. Bu at heç yorğa yerim. Həm də gedəndə dal-dala yeriylir!..

Əmir dedi:

- Nə olar ki, sən də atın arxasını öz evinə sarı çevirərsən. Tamah və ehtiras səltənətində onsuz da hər kəs dal-dala yeriylir.

Alın yazısı

Bir oğru hasardan aşılıb özgenin bağına girdi, acgözlüklə meyvələrin canına döşəndi. Bağ sahibi bunu görüb dedi:

- Oğru lələ, gözümün qabağında arsız-arsız bağımı talan eləyirsən, ancaq utanıb-qızarmaq, ya daizin istəmək heç ağılına da gəlmir. Məndən qorxmursansa, heç olmasa Allahdan qorx!

Oğru dedi:

- Mənim nə günahım var? Mən Allahın quluyam. Bu meyvələri bizə Allah verib. Mənim bura gəlməyim də ancaq Allahın işidir.

Bağ sahibi dedi:

- Nə deyirəm, ola bilər ki, sən haqlısan. Əgər dünyada hər işi Allahın adına yazmaq olarsa, onda mən Allahın qəzəbinin icraçısı kimi səni - Allahın günahkar bəndəsini Allahın ağacına bağlayacağam!

Bağ sahibi dediyi kimi də elədi, sonra da bir ağac götürüb döşəndi oğrunun canına. Oğru qışqırmağa başladı:

- Aman, neyləyirsən, əl saxla! Heç nəyin üstündə Allahın yaratdığına əl qaldırıb özünü günaha batırma!

Bağ sahibi də belə dedi:

- Bu dərsi mən səndən aldım, oğru lələ. Burda sənın məntiqindən fərqli nə var ki? Bir Allah bəndəsi Allahın ağacıyla başqa bir Allah bəndəsini döyür. Mənim qəzəbim də, əllərim də, sənın cəmdəyin də, bu ağac da - hamısı Allahındır!